

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
YVES BOT
föredraget den 26 juli 2017¹

Mål C-389/15

**Europeiska kommissionen
mot**

Europeiska unionens råd

”Talan om ogiltigförklaring – Rådets beslut om bemyndigande att inleda förhandlingar om en reviderad Lissabonöverenskommelse om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar – Unionens exklusiva befogenhet – Artikel 3.1 FEUF – Artikel 207 FEUF – Gemensam handelspolitik – Handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter”

1. Europeiska kommissionen har yrkat att domstolen ska ogiltigförklara det beslut som fattades av Europeiska unionens råd den 7 maj 2015 om bemyndigande att inleda förhandlingar om en reviderad Lissabonöverenskommelse om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar i den del som angår frågor som omfattas av Europeiska unionens befogenhet.²

2. Med anledning av det aktuella målet och efter yttrande 3/15³ och 2/15⁴, ankommer det än en gång på domstolen att precisera räckvidden av den gemensamma handelspolitiken, vilken, såsom föreskrivs i artikel 3.1 e FEUF, utgör ett område där unionen har exklusiv befogenhet. Domstolen bör närmare bestämt avgöra huruvida inrättandet av ett internationellt system för internationell registrering och ömsesidigt skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, såsom det system som det angripna beslutet rör, omfattas av ”handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter” i den mening som avses i artikel 207.1 FEUF.

I. Tillämpliga bestämmelser

A. Internationell rätt

3. Lissabonöverenskommelsen om skydd för ursprungsbeteckningar och deras internationella registrering av den 31 oktober 1958 (nedan kallad Lissabonöverenskommelsen), är ett fördrag som förvaltas av Världsorganisationen för den intellektuella äganderätten (WIPO). Alla stater som är part till konventionen för industriellt rättsskydd, som undertecknades i Paris den 20 mars 1883 (nedan kallad Pariskonventionen) kan ansluta sig därtill. Den trädde i kraft den 25 september 1966 före det att den reviderades år 1967 och därefter ändrades år 1979.

¹ Originalspråk: franska.

² Nedan kallat det angripna beslutet.

³ Yttrande 3/15 (Marrakechfördraget om att underlätta tillgången till publicerade verk), av den 14 februari 2017 (EU:C:2017:114).

⁴ Yttrande 2/15, av den 16 maj 2017 (EU:C:2017:376) (nedan kallat yttrande 2/15).

4. Tjugoåtta stater är för närvarande parter till Lissabonöverenskommelsen. Bland dessa återfinns sju EU-medlemsstater, nämligen Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Ungern, Republiken Portugal och Republiken Slovakien. Tre andra medlemsstater, nämligen Republiken Grekland, Konungariket Spanien och Rumänien, har undertecknat överenskommelsen men har ännu inte ratificerat den. Unionen är däremot inte part till överenskommelsen, eftersom endast stater kan ansluta sig till den.

5. Det följer av artikel 1 i Lissabonöverenskommelsen att de stater som är parter därtill bildar en särskild union inom Unionen för industriellt rättsskydd, vilken upprättats genom Pariskonventionen, och förbinder sig att inom sina territorier och i enlighet med lydelsen i denna överenskommelse skydda de ursprungsbeteckningar för varor från andra länder i den särskilda unionen från och med den tidpunkt då nämnda ursprungsbeteckningar registreras vid WIPO:s Internationella byrå för immaterialrätt.

6. Det följer av artikel 2.1 i Lissabonöverenskommelsen att med "ursprungsbeteckning" förstås i denna överenskommelse det geografiska namnet på ett land, en region eller ort som används för att beskriva en vara som härstammar därifrån och vars kvalitet eller egenskaper beror helt eller delvis på den geografiska omgivningen, inbegripet naturliga och mänskliga faktorer.

7. I artiklarna 3–7 i nämnda överenskommelse uppställs villkoren för att de ursprungsbeteckningar som omfattas därav ska erhålla skydd, samt bestämmelser om deras registrering av WIPO:s Internationella byrå för immaterialrätt.

8. I artikel 8 i överenskommelsen föreskrivs att rättsliga åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att ursprungsbeteckningar skyddas kan vidtas i vart och ett av länderna i den särskilda unionen, i enlighet med nationell lagstiftning.

9. Det föreskrivs i artikel 13.2 i Lissabonöverenskommelsen att den kan revideras vid en konferens där delegater från stater från den särskilda unionen som avses i dess artikel 1, deltar.

B. Unionsrätt

10. Unionen har sedan år 1970 successivt antagit olika rättsakter om villkor för skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar avseende vissa typer av varor, nämligen vin, spritdrycker, aromatiserade viner och andra jordbruksprodukter och livsmedel.

11. Unionslagstiftningen i detta hänseende utgörs i dag av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 av den 15 januari 2008 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89,⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel,⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1308/2013 av den 17 december 2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter och om upphävande av rådets förordningar (EEG) nr 922/72, (EEG) nr 234/79, (EG) nr 1037/2001 och (EG) nr 1234/2007,⁷ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 251/2014 av den 26 februari 2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, aromatiserade vinprodukter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1601/91.⁸

⁵ EUT L 39, 2008, s. 16.

⁶ EUT L 343, 2012, s. 1.

⁷ EUT L 347, 2013, s. 671, och rättelse i EUT L 130, 2016, s. 11.

⁸ EUT L 84, 2014, s. 14, och rättelse i EUT L 105, 2014, s. 12.

II. Bakgrund till tvisten och det angripna beslutet

A. Revidering av Lissabonöverenskommelsen

12. I september 2008 upprättade den särskilda unionens församling, som inrättats genom Lissabonöverenskommelsen, en arbetsgrupp som fick i uppdrag att föreslå en revidering avsedd att förbättra och göra nämnda överenskommelse mer attraktiv, samtidigt som målen och principerna skulle bibehållas.

13. I oktober 2014 enades arbetsgruppen om ett utkast till rättsakt (nedan kallat utkastet till den reviderade överenskommelsen). De ändringar som föreslogs däri, i den version som skickades ut av WIPO:s generaldirektör den 14 november 2014, avsåg i synnerhet skyddets tillämpningsområde, vilket föreslogs skulle utökas till att även omfatta geografiska beteckningar (artiklarna 2 och 9), skyddets innehåll och begränsningar (artiklarna 10–20), samt möjligheten för mellanstatliga organisationer att ansluta sig till överenskommelsen och att rösta i församlingen (artiklarna 22 och 28).

14. En diplomatkonferens hölls i Genève den 11–21 maj 2015 i syfte att granska och anta nämnda utkast. I enlighet med det utkast till arbetsordning som antagits av den förberedande kommittén var förutom delegationerna från de tjugoåtta stater som är parter till Lissabonöverenskommelsen även två ”special” delegationer inbjudna att delta i konferensen, varav unionen var en av dem. Även ett antal delegationer som representerar medlemsstater i WIPO, vilka inte är parter till nämnda överenskommelse, var inbjudna att delta som ”observatörer”.

15. Den 20 maj 2015 antog diplomatkonferensen Genèveakten till Lissabonöverenskommelsen om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, vilken öppnades för undertecknande den 21 maj 2015.

B. Kommissionens rekommendation och det angripna beslutet

16. Med anledning av diplomatkonferensen antog kommissionen den 30 mars 2015 en rekommendation till rådets beslut om bemyndigande att inleda förhandlingar om en reviderad Lissabonöverenskommelse om ursprungsbeteckningar och deras internationella registrering (nedan kallad kommissionens rekommendation).

17. I rekommendationen uppmanade kommissionen för det första rådet att stödja sitt beslut på artikel 207 FEUF och artikel 218.3 och 218.4 FEUF, med hänsyn dels till att unionen i artikel 3.1 e FEUF ges exklusiv befogenhet inom området för den gemensamma handelspolitiken, dels till målet och innehållet i Lissabonöverenskommelsen.

18. Kommissionen föreslog för det andra att rådet skulle anförtro åt kommissionen att förhandla för unionens räkning under de kommande förhandlingarna inom ramen för de förhandlingsdirektiv som fastställts av rådet och i samråd med en särskild kommitté som utsetts av rådet.

19. Den 7 maj 2015 antog rådet det angripna beslutet, vilket skiljer sig från kommissionens rekommendation då det grundas på artikel 114 FEUF och artikel 218.3 och 218.4 FEUF. I skäl 3 motiveras valet av denna rättsgrund med följande ordalydelse:

”(3) I [utkastet] till den reviderade överenskommelsen fastställs ett system för skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar för de fördragsslutande parterna genom en enda registrering. Denna fråga är föremål för en harmonisering inom den interna

[unions]lagstiftningen vad gäller jordbruksbeteckningar och faller därför inom den befogenhet som delas mellan unionen (vad gäller jordbruksbeteckningar) och dess medlemsstater (vad gäller beteckningar som inte avser jordbruk och skatter).”

20. Avseende förhandlingarna anges följande i skälen 4–7 i beslutet:

- ”(4) När det gäller bestämmelser i [utkastet] till den [reviderade] överenskommelsen som både omfattar frågor som faller inom unionens befogenhet och frågor som faller inom medlemsstaternas befogenhet är de sju medlemsstater som är parter till den nuvarande Lissabonöverenskommelsen och kommissionen av rådet behöriga att, med stöd av de förhandlingsdirektiv som bifogats härtill, gemensamt delta i förhandlingarna under diplomatkonferensen.
- (5) För att principerna och målen i Lissabonöverenskommelsen ska bevaras är det nödvändigt att i unionens intresse utesluta att icke-medlemmar hävdar att de har rösträtt och röstar under diplomatkonferensen. De sju [EU-] medlemsstater som är parter till [Lissabon]överenskommelsen ska således utöva sin rösträtt, vilket även omfattar frågor som faller inom unionens befogenhet, på grundval av en gemensam ståndpunkt.
- (6) Detta beslut påverkar inte möjligheten att delta i diplomatkonferensen och rätten att rösta under konferensen för de medlemsstater som redan är parter till Lissabonöverenskommelsen när det gäller frågor som omfattas av deras befogenhet.
- (7) För att säkerställa enighet i unionens externa representation, bör de sju medlemsstater som är parter till Lissabonöverenskommelsen och kommissionen ha ett nära samarbete under hela förhandlingsprocessen i enlighet med artikel 4.3 ... FEU.”

21. Artikeldelen i det angripna beslutet har följande lydelse:

”Artikel 1

Kommissionen är behörig att tillsammans med de sju medlemsstater som är parter till Lissabonöverenskommelsen delta i diplomatkonferensen för antagande av [utkastet] till den reviderade ... överenskommelsen om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar vad gäller frågor som omfattas av unionens befogenhet.

Artikel 2

De sju medlemsstater som är parter till Lissabonöverenskommelsen ska, i unionens intresse, utöva sin rösträtt på grundval av en gemensam ståndpunkt vad gäller frågor som omfattas av unionens befogenhet.

Artikel 3

Förhandlingar ska ske i enlighet med de förhandlingsdirektiv som bifogats härtill.

Artikel 4

Avseende frågor som omfattas av unionens befogenhet ska lämplig samordning ske under diplomatkonferensen. Förhandlingarna ska efter konferensen, utan dröjsmål, rapportera till rådets ’Immaterialrätt[s]-grupp.”

22. Till följd av antagandet av det angripna beslutet utfärdade kommissionen en förklaring, i vilken den angav att den inte var enig med valet av den rättsgrund som rådet stödjer sig på och med att medlemsstater utsetts som förhandlare för unionens räkning.

III. Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

23. Kommissionen har yrkat att domstolen ska

- ogiltigförklara det angripna beslutet,
- upprätthålla rättsverkningarna av beslutet under rimlig tid sedan dom meddelats av domstolen i förevarande mål, till dess att ett nytt beslut av rådet träder i kraft, och
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

24. Rådet har yrkat att domstolen ska

- ogilla talan, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

25. Genom beslut av domstolens ordförande av den 27 november 2015 tilläts Republiken Tjeckien, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Republiken Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Ungern, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Portugal och Republiken Slovakien att intervensera till stöd för rådets yrkanden.

26. Genom beslut av domstolens ordförande samma dag tilläts Europaparlamentet att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden.

27. Genom beslut av domstolens ordförande av den 12 januari 2016 tilläts Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland att intervensera till stöd för rådets yrkanden vid en eventuell förhandling.

28. Förhandlingen i det aktuella målet ägde rum den 12 juni 2017.

IV. Prövning av talan

29. Kommissionen har till stöd för sin talan, vilken stöds av parlamentet, åberopat två grunder. Kommissionen har genom den första grunden gjort gällande att det i det angripna beslutet medges att medlemsstaterna har befogenhet i strid med artikel 3 FEUF, eftersom förhandlingen avser ett avtal som omfattas av unionens exklusiva befogenhet. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 207.3 FEUF, samt artikel 218.3, 218.4 och 218.8 FEUF, eftersom rådet har utsett medlemsstaterna till "förhandlare" inom ett område som omfattas av unionens befogenhet och inte har antagit det angripna beslutet med den majoritet som krävs.

30. Kommissionens första grund består av två delar. Kommissionen har genom den första delgrunden som utgörs av den ståndpunkt som kommissionen försvarar i första hand, med stöd av parlamentet, hävdatt att utkastet till den reviderade överenskommelsen rör handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter, vilket i enlighet med artikel 207.1 FEUF omfattas av den gemensamma handelspolitiken. Den gemensamma handelspolitiken utgör ett av de områden där unionen i enlighet med artikel 3.1 FEUF har exklusiv befogenhet, vilket åsidosätts genom det angripna beslutet.

31. Kommissionen har genom den första grundens andra del som gjorts gällande i andra hand, även här med stöd av parlamentet, hävdade att utkastet till den reviderade överenskommelsen kan påverka de gemensamma regler som införts av unionen inom området för skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar. Det angripna beslutet åsidosätter således den exklusiva befogenhet som unionen har i enlighet med artikel 3.2 FEUF.

32. Jag påpekar inledningsvis att om talan vinner bifall såvitt avser den första grundens första del är detta tillräckligt för att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras. I så fall anser jag att en prövning av den första grundens andra del och den andra grunden inte är nödvändig för att avgöra det aktuella målet.

A. Parternas huvudargument avseende den första grundens första del

33. Kommissionen, som stöds av parlamentet, försvarar (såsom jag har påpekat ovan) i första hand standpunkten att det angripna beslutet – i det att det avser ”handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter” i den mening som avses i artikel 207.1 FEUF och därför tillhör området för den gemensamma handelspolitiken – faller inom unionens exklusiva befogenhet.

34. Härav följer att endast unionen har befogenhet att förhandla fram internationella avtal rörande immateriella rättigheter, eftersom det med hänsyn till deras syfte och innehåll fastställts att avtalen har en särskild koppling till internationell handel, till exempel genom att sådan handel underlättas genom enhetliga bestämmelser.⁹ Den exklusiva befogenheten är inte endast begränsad till avtal om harmoniseringen av skyddet för immateriella rättigheter, vilka förhandlats fram inom Världshandelsorganisationens (WTO) institutioner och förfaranden utan omfattar bland annat andra avtal, vilka vid en enskild bedömning visar att de i första hand, på grundval av ömsesidighet, gynnar handel av varor och tjänster med tredjeland genom att sådana varor eller tjänster garanteras samma skydd som dessa varor och tjänster redan har erhållit på den inre marknaden.¹⁰ Detta kan särskilt vara fallet vad gäller vissa avtal som förvaltas av WIPO.

35. Kommissionen och parlamentet har i förevarande fall gjort gällande att utkastet till den reviderade överenskommelsen, i likhet med Lissabonöverenskommelsen, har en särskild koppling till internationell handel. Det finns visserligen ingen ingress till utkastet där syftet tydligt kommer till uttryck. En bedömning av de bestämmelser som stadgas däri och det sammanhang i vilket utkastet förekommer visar emellertid att det har till syfte och verkan att låta ursprungsbeteckningarna i varje fördragsslutande part få tillgång till ett internationellt registreringssystem som garanterar deras rättsliga skydd inom alla andra fördragsslutande parter territorium mot risken att ursprungsbeteckningarna nyttjas eller används, vilket kan skada deras integritet, och således äventyra marknadsföringen i utlandet av sådana beteckningar. Härav följer att nämnda utkast förstärker skyddet för export från unionen till tredjeland. Om så inte är fallet måste skyddet erhållas genom registrering i varje land, vilket medför att skyddsnivån kan variera. Ett sådant utkast omfattas således i sin helhet av unionens exklusiva befogenhet och detta är fallet även om inrättandet av det skyddssystem som föreskrivs däri ska genomföras av myndigheterna i medlemsstaterna i enlighet med artikel 291 FEUF.¹¹ Unionen har för övrigt själv, med stöd av artikel 207 FEUF, redan ingått ett antal internationella avtal om skydd för geografiska beteckningar, till exempel med Schweiziska edsförbundet eller Folkrepubliken Kina. Rådet, som inte har bestritt förekomsten av denna praxis, har dessutom inte motiverat anledningen till att det valt att inte tillämpa denna praxis i förevarande fall.

9 Dom av den 18 juli 2013, Daiichi Sankyo och Sanofi-Aventis Deutschland (C-414/11, EU:C:2013:520, punkterna 50–60 och där angiven rättspraxis).

10 Dom av den 12 maj 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia och ERS (C-347/03, EU:C:2005:285, punkterna 71–83), och dom av den 22 oktober 2013, kommissionen/rådet (C-137/12, EU:C:2013:675, punkterna 56–67).

11 Yttrande 2/91 (ILO-konvention nr 170), av den 19 mars 1993 (EU:C:1993:106, punkt 34).

36. Kommissionen anser att rådet i det angripna beslutet och i sin inlägga till domstolen har fastställt en felaktig parallell mellan unionens yttre och inre befogenhet. Unionens befogenhet att förhandla om utkastet till den reviderade överenskommelsen kan nämligen härledas till den gemensamma handelspolitiken med hänsyn till syftet och innehållet i utkastet. Detta är fallet även om de gemensamma unionsreglerna om skydd för ursprungsbeteckningar grundas på den gemensamma jordbrukspolitiken och tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning. Detta är vidare fallet även om unionens befogenhet för närvarande – såsom bland annat även påvisas i yttrande 1/94¹², och dom av den 18 juli 2013, Daiichi Sankyo och Sanofi-Aventis Deutschland,¹³ och dom av den 22 oktober 2013, kommissionen/rådet,¹⁴ – endast har använts i fråga om ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter, vilket skiljer sig från beteckningar som inte avser jordbruksprodukter.

37. Kommissionen har slutligen bestritt att angivelsen av en felaktig rättsgrund i det angripna beslutet endast utgör ett formfel såsom rådet har hävdad. Angivelsen har nämligen haft en både juridisk och konkret inverkan på deltagandet i förhandlingarna om utkastet till den reviderade överenskommelsen för unionen respektive de sju medlemsstater som är parter till Lissabonöverenskommelsen. Kommissionen har påpekat att det under alla omständigheter är åsidosättandet av unionens exklusiva befogenhet som den bestrider genom den aktuella grunden och inte endast att fel rättsgrund har angetts.

38. Rådet, som stöds av samtliga medlemsstater som intervenerat, anser däremot att utkastet till den reviderade överenskommelsen inte faller inom området för den gemensamma handelspolitiken och att unionen därför inte med stöd därav kan ges exklusiv befogenhet att förhandla därom.

39. Rådet har i detta hänseende understrukit att för att ett internationellt avtal – som det ska förhandlas om i ett sammanhang som inte har anknytning till WTO och som rör andra frågor om immateriella rättigheter än de som avses i avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter¹⁵ – ska anses gälla ”handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter” i den mening som avses i artikel 207.1 FEUF, måste ett sådant internationellt avtal ha en särskild koppling till internationell handel.

40. Till skillnad från avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter som prövades i domen av den 18 juli 2013, Daiichi Sankyo och Sanofi-Aventis Deutschland,¹⁶ omfattas utkastet till den reviderade överenskommelsen för det första emellertid inte av en sådan institutionell och förfarandemässig ram som gör det möjligt att anse att nämnda utkast har en sådan särskild koppling. Artiklarna 3 och 4 i konventionen om upprättande av WIPO, vilken undertecknades i Stockholm den 14 juli 1967, tycks vidare ge vid handen att organisationens huvudsakliga syfte är att främja antagandet av åtgärder som är avsedda att förbättra skyddet för immateriella rättigheter och att harmonisera de nationella bestämmelserna på området. Det finns dessutom i konventionen ingen hänvisning till något handelsrelaterat mål. Till skillnad från de avtal som var aktuella i domen av den 22 oktober 2013, kommissionen/rådet,¹⁷ som dessutom rörde handel med tjänster och inte skyddet för immateriella rättigheter avseende varor, samt i domen av den 12 maj 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia och ERSÄ,¹⁸ har inte utkastet till den reviderade överenskommelsen som mål att

12 Yttrande 1/94 (Avtal bifogade till WTO-avtalet), av den 15 november 1994 (EU:C:1994:384, punkt 29).

13 C-414/11, EU:C:2013:520.

14 C-137/12, EU:C:2013:675.

15 Avtalet utgör bilaga 1 C till avtalet om upprättande av WTO som undertecknades i Marrakech den 15 april 1994 och godkändes genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 38, s. 3).

16 C-414/11, EU:C:2013:520, punkterna 52–55.

17 C-137/12, EU:C:2013:675.

18 C-347/03, EU:C:2005:285.

underlätta handel genom att utvidga unionsregelverket till att även omfatta tredjeland utan i stället, liksom de gemensamma regler som antagits av unionen med stöd av artikel 114 FEUF, att införa en mekanism för bevarande av traditionell framställning och konsumentinformation, vilken är tillämplig på samtliga fördragsslutande parter, inklusive unionen för det fall att den ansluter sig därtill.

41. En prövning av innehållet i nämnda utkast bekräftar vidare att det är ägnat att införa enhetliga förfaranderegler för skydd av ursprungsbeteckningar. Rådet anser att det målet i huvudsak omfattas av artikel 114 FEUF i och med att den reviderade överenskommelsen kommer att påverka den gällande lagstiftningen för samtliga fördragsslutande parter, eftersom de kommer att vara skyldiga att inrätta förfaranden för att följa det system som föreskrivs i överenskommelsen. Rådet har under alla omständigheter hävdade att även om upprättandet av dessa förfaranden skulle få följder för varuhandeln mellan de fördragsslutande parterna, så är sådana följder snarare ett sekundärt och indirekt resultat än ett av de huvudmål som eftersträvas i nämnda överenskommelse.

42. Rådet har slutligen preciserat att för det fall att domstolen skulle finna att det är artikel 207 FEUF som är den riktiga materiella rättsgrunden för det angripna beslutet och inte artikel 114 FEUF, så bör den felaktiga hänvisningen till artikel 114 FEUF anses vara ett sådant formfel som inte kan motivera att beslutet ogiltigförklaras¹⁹. Oavsett vilket så var det nämligen riktigt av rådet att ange artikel 218.3 och 218.4 FEUF såsom förfarandemässig rättsgrund för det beslutet. Enligt nämnda rättsgrund ska det angripna beslutet antas av rådet med kvalificerad majoritet och utan att parlamentet deltar.

43. Jag påpekar även att kommissionen och parlamentet, å ena sidan, och rådet och de intervenerande medlemsstaterna, å andra sidan, vid förhandlingen stod fast vid sina respektive ståndpunkter och kompletterade dessa med hänvisningar till domstolens yttrande 3/15²⁰ och 2/15.

B. Bedömning

44. Jag anser liksom kommissionen och parlamentet att utkastet till den reviderade överenskommelsen omfattas av den gemensamma handelspolitiken. Härav följer att eftersom det angripna beslutet inte har antagits med stöd av artikel 207 FEUF åsidosätter det den exklusiva befogenhet som unionen har tilldelats genom artikel 3.1 FEUF inom detta område.

45. Det ska påpekas att unionen i enlighet med artikel 3.1 e FEUF har exklusiv befogenhet inom området för den gemensamma handelspolitiken.

46. Enligt artikel 207.1 FEUF ska den gemensamma handelspolitiken ”grunda sig på enhetliga principer, särskilt när det gäller ändring av tullsatser och ingående av tull- och handelsavtal som rör utbyte av varor och tjänster samt handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter, utländska direktinvesteringar, enhetlighet i fråga om liberaliseringsåtgärder, exportpolitik och handelspolitiska skyddsåtgärder, inbegripet åtgärder vid dumpning och subventioner. Den gemensamma handelspolitiken ska föras inom ramen för principerna och målen för unionens yttre åtgärder.”

47. Såsom domstolen nyligen har påpekat framgår det av den bestämmelsen, och i synnerhet av andra meningen, enligt vilken den gemensamma handelspolitiken ska föras inom ramen för ”unionens yttre åtgärder”, att den politiken avser handeln med tredjeländer.²¹

19 Kommissionen citerar bland annat i detta hänseende domen av den 10 september 2015, parlamentet/rådet (C-363/14, EU:C:2015:579, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

20 Yttrande 3/15 (Marrakechfördraget om att underlätta tillgången till publicerade verk), av den 14 februari 2017 (EU:C:2017:114).

21 Se, bland annat, yttrande 2/15 (punkt 35 och där angiven rättspraxis).

48. Det är också klarlagt i fast rättspraxis att enbart den omständigheten att en unionsakt, såsom ett avtal som unionen ingått, kan påverka handeln med ett eller flera tredjeländer inte räcker för att den ska inordnas i kategorin avtal som omfattas av den gemensamma handelspolitiken. Däremot omfattas en unionsrättsakt av den gemensamma handelspolitiken om den specifikt rör sådan handel, genom att den huvudsakligen syftar till att främja, underlätta eller reglera handeln och direkt och omedelbart påverkar denna.²²

49. Med andra ord, unionens internationella åtaganden på immaterialrättsområdet ingår bland dessa "handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter" i den mening som avses i artikel 207.1 FEUF, när de specifikt rör internationell handel, genom att de huvudsakligen syftar till att främja, underlätta eller reglera handeln och direkt och omedelbart påverkar denna.²³

50. Av detta följer att enbart de delar av utkastet till den reviderade överenskommelsen som har en specifik koppling, i den mening som avses ovan, till handeln mellan unionen och tredjeländer, omfattas av den gemensamma handelspolitiken.

51. Det ska således kontrolleras huruvida bestämmelserna i utkastet till den reviderade överenskommelsen syftar till att främja, underlätta eller reglera nämnda handel och direkt och omedelbart påverkar denna.

52. En sådan kontroll består av att kontrollera lämpligheten av den materiella rättsgrund som valts av rådet vid antagandet av det angripna beslutet, det vill säga artikel 114 FEUF, i stället för artikel 207 FEUF, som är den materiella rättsgrund som anges i kommissionens rekommendation. Jag delar i detta hänseende rådets uppfattning om att angivandet av en korrekt rättsgrund för en unionsrättsakt utgör en nödvändig förutsättning för varje bedömning av befogenhetsfördelningen mellan unionen och medlemsstaterna.

53. Jag erinrar härvidlag om att enligt domstolens fasta praxis ska valet av rättslig grund för en unionsrättsakt grundas på objektiva omständigheter som kan bli föremål för domstolsprövning, däribland rättsaktens syfte och innehåll.²⁴

54. Det angripna beslutet syftar i förevarande fall till att bemyndiga ett inledande av förhandlingar om ett utkast till en reviderad Lissabonöverenskommelse om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar. Härav följer att beslutet ska prövas med beaktande av både Lissabonöverenskommelsen och utkastet till en reviderad överenskommelse.

55. Det ska i detta sammanhang påpekas att det av artikel 1 i Lissabonöverenskommelsen följer att de stater som är parter därtill bildar en särskild union inom Unionen för industriellt rättsskydd, vilken upprättats genom Pariskonventionen, och de förbinder sig att inom sina territorier och i enlighet med lydelsen i denna överenskommelse skydda de ursprungsbeteckningar för varor från andra länder i den särskilda unionen från och med den tidpunkt då ursprungsbeteckningarna registreras vid WIPO:s Internationella byrå för immaterialrätt.

56. I artiklarna 3–7 i nämnda överenskommelse uppställs villkoren för att de ursprungsbeteckningar som omfattas därav ska erhålla skydd, samt bestämmelser om deras registrering av WIPO:s Internationella byrå för immaterialrätt.

57. I artikel 8 i överenskommelsen föreskrivs att rättsliga åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att ursprungsbeteckningar skyddas kan vidtas i vart och ett av länderna i den särskilda unionen, i enlighet med nationell lagstiftning.

²² Se, bland annat, yttrande 2/15 (punkt 36 och där angiven rättspraxis).

²³ Se, bland annat, yttrande 2/15 (punkt 112 och där angiven rättspraxis).

²⁴ Se, bland annat, dom av den 22 oktober 2013, kommissionen/rådet (C-137/12, EU:C:2013:675, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

58. En prövning av utkastet till den reviderade överenskommelsen visar, liksom en prövning av de förhandlingsdirektiv som finns i bilagan till det angripna beslutet, att nämnda utkast huvudsakligen är avsett att förbättra och modernisera regelverket för Lissabonsystemet i syfte att göra det mer attraktivt för nya medlemmar i framtiden, samtidigt som principerna och målen i Lissabonöverenskommelsen bibehålls. Utkastet till den reviderade överenskommelsen syftar i synnerhet till att säkerställa nivån på det skydd som beviljas ursprungsbeteckningar genom Lissabonöverenskommelsen och till att utvidga det till att även omfatta geografiska beteckningar. Utkastet syftar även till att precisera och klargöra bestämmelserna i Lissabonsystemet avseende ansökan och giltigheten av internationella registreringar, materiella och processuella aspekter av det skydd som registrerade ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar ska erhålla i varje fördragsslutande parts territorium, samt vägran att erkänna verkningarna av en internationell registrering. Det föreskrivs slutligen i utkastet till den reviderade överenskommelsen att mellanstatliga organisationer ska ha möjlighet att delta i Lissabonsystemet.

59. Det följer av dessa omständigheter att utkastet till den reviderade överenskommelsen, med hänsyn till dess innehåll, i huvudsak syftar till att utvidga det skydd som beviljas ursprungsbeteckningar till att även omfatta geografiska beteckningar och att förstärka det system för internationell registrering och ömsesidigt skydd som införts genom Lissabonöverenskommelsen.

60. I detta hänseende kan det dras en parallell till vissa bestämmelser i det planerade frihandelsavtalet mellan unionen och Republiken Singapore som yttrande 2/15 avsåg. Det avtalet innehåller nämligen åtaganden avseende immateriella rättigheter, vilka anges i kapitel 11 i det avtalet. Angående geografiska beteckningar föreskrivs närmare bestämt följande bestämmelser i avtalet.

61. Enligt artikel 11.17.1 i det planerade avtalet ska vardera parten upprätta ”system för registrering och skydd av geografiska beteckningar inom sitt territorium för sådana kategorier av viner och spritdrycker samt jordbruksprodukter och livsmedel som den finner lämpligt”. Dessa system ska inbegripa vissa förfaranden, vilka beskrivs i artikel 11.17.2, bland annat för att tredje mans legitima intressen ska kunna beaktas. Artikel 11.17.3 tillägger att vardera partens skyddade geografiska beteckningar ska föras upp i en förteckning hos den handelskommitté som upprättas genom det planerade avtalet. De geografiska beteckningarna i den förteckningen ska enligt artikel 11.19 i avtalet skyddas av vardera parten på ett sådant sätt att berörda näringsidkare kan förhindra att tredje man vilseleder allmänheten eller använder beteckningar på något annat sätt som utgör illojal konkurrens.²⁵

62. Domstolen har i sitt yttrande påpekat att alla bestämmelser om upphovsrätt och närstående rättigheter, varumärken, geografiska beteckningar, formgivning, patent, testdata och växtsorter i kapitel 11 i det avtalet erinrar dels om existerande multilaterala internationella förpliktelser, dels om bilaterala åtaganden. Bestämmelsernas huvudsakliga syfte, enligt vad som anges i artikel 11.1.1 b i avtalet, är att tillförsäkra näringsidkare från unionen och Singapore ett ”lämpligt” skydd för deras immateriella rättigheter.²⁶

63. Enligt domstolen gör bestämmelserna i kapitel 11 i nämnda avtal att näringsidkare från unionen och Singapore kan åtnjuta en relativt likartad standard av immaterialrättskydd på den andra partens territorium och bidrar därmed till att de på lika villkor kan delta i den fria handeln med varor och tjänster mellan unionen och Republiken Singapore.²⁷

²⁵ Se punkt 116 i yttrande 2/15.

²⁶ Se punkt 121 i yttrande 2/15.

²⁷ Se punkt 122 i yttrande 2/15. Domstolen har angett att ”[d]etsamma gäller artiklarna 11.36–11.47 i det planerade avtalet, som ålägger vardera parten att föreskriva vissa slags förfaranden och civilprocessuella åtgärder som berörda personer kan tillgripa för att skydda sina immateriella rättigheter” (punkt 123), samt ”artiklarna 11.48–11.50 i avtalet, som ålägger vardera parten att införa metoder för tullmyndigheterna att identifiera förfälskade och piratkopierade varor och ge immaterialrättsinnehavarna möjlighet att, vid misstanke om varumärkesförfälskning eller piratkopiering, få frisläppandet av dessa varor uppskjutet” (punkt 124). Dessa bestämmelser säkerställer ”en relativt likartad nivå på det domstolsskydd som immaterialrättsinnehavare har i unionen respektive Singapore” för parterna (punkt 123), och avseende immaterialrättsinnehavarna ”att relativt likartade verktyg finns tillgängliga för att skydda immaterialrättsinnehavare mot att förfälskade och piratkopierade varor släpps ut på marknaden i unionen respektive Singapore” (punkt 124).

64. Domstolen har i sitt yttrande för det första funnit att bestämmelserna i kapitel 11 i det planerade avtalet, precis såsom nämns i artikel 11.1 däri, syftar till att "underlätta produktion och kommersialisering av innovativa och kreativa produkter och tillhandahållandet av tjänster mellan parterna" och att "öka nyttan av handel och investeringar".²⁸

65. Domstolen har även fastställt att det kapitlet på intet sätt ingår i harmoniseringen av unionsmedlemsstaternas lagstiftningar, utan syftar till att reglera en liberalisering av handeln mellan unionen och Republiken Singapore.²⁹

66. Domstolen har slutligen påpekat att med beaktande av den centrala ställning som skyddet för immateriella rättigheter intar i utbytet av varor och tjänster i allmänhet och i kampen mot illegal handel i synnerhet, torde kapitel 11 i det planerade avtalet direkt och omedelbart påverka handeln mellan unionen och Republiken Singapore.³⁰

67. Enligt domstolen följer härav att utifrån de kriterier som framhållits i punkterna 36 och 112 i yttrandet, avser kapitel 11 i det planerade avtalet "handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter" i den mening som avses i artikel 207.1 FEUF.³¹ Det huvudsakliga syftet med kapitlet är nämligen att underlätta och reglera handeln mellan unionen och Republiken Singapore, och bestämmelserna däri är ägnade att direkt och omedelbart påverka denna handel, i den mening som avses i den rättspraxis som det erinras om i punkterna 36 och 112 i samma yttrande. Domstolen fann att nämnda kapitel omfattas av unionens exklusiva befogenhet enligt artikel 3.1 e FEUF.³²

68. Jag anser att domstolens resonemang i yttrande 2/15 i stora delar tycks kunna tillämpas även i förevarande mål.

69. Det följer nämligen av bestämmelserna i utkastet till den reviderade överenskommelsen att de ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar som registrerats av WIPO:s Internationella byrå för immaterialrätt ska skyddas av varje fördragsslutande part på ett sådant sätt att berörda näringsidkare kan förhindra att tredje man vilseleder allmänheten eller använder beteckningar på något annat sätt som utgör illojal konkurrens.

70. En bedömning av innehållet i utkastet till den reviderade överenskommelsen och av det sammanhang i vilket det ingår visar, såsom kommissionen och parlamentet med fog har hävdad, – även om det inte finns någon ingress till utkastet där syftet tydligt kommer till uttryck – att nämnda utkast har till syfte och verkan att låta ursprungsbeteckningarna och de geografiska beteckningarna i varje fördragsslutande part få tillgång till ett internationellt registreringssystem som garanterar deras rättsliga skydd inom alla andra fördragsslutande parter territorium mot risken att de nyttjas eller används, vilket kan skada deras integritet, och således äventyra marknadsföringen i utlandet av sådana beteckningar. Utkastet till den reviderade överenskommelsen tycks därigenom förstärka skyddet för export från unionen till tredjeländ. Om så inte var fallet måste skyddet erhålls genom registrering i varje land, vilket medför att skyddsnivån kan variera.

71. Bestämmelserna i utkastet till den reviderade överenskommelsen gör således att näringsidkare från varje stat som är part till Lissabonöverenskommelsen kan åtnjuta en relativt likartad standard av skydd för ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar på de andra parternas territorium. Dessa bestämmelser bidrar därmed till att nämnda näringsidkare på lika villkor kan delta i den fria handeln

²⁸ Se punkt 125 i yttrande 2/15.

²⁹ Se punkt 126 i yttrande 2/15.

³⁰ Se punkt 127 i yttrande 2/15.

³¹ Se punkt 128 i yttrande 2/15.

³² Se punkt 130 i yttrande 2/15.

med varor mellan de stater som är parter till Lissabonöverenskommelsen. Utkastet till den reviderade överenskommelsen kan, genom inrättandet av ett internationellt system för ömsesidigt skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, således direkt påverka handeln med skyddade varor genom en sådan immateriell rättighet.³³

72. Nämnade bestämmelser ingår på intet sätt i harmoniseringen av unionsmedlemsstaternas lagstiftningar.

73. Det ska tilläggas att förekomsten av ett internationellt avtal såsom Lissabonöverenskommelsen är en naturlig följd av handelsförbindelserna mellan de stater som är parter till det avtalet. Det finns med andra ord ingen anledning att ett sådant avtal finns om det inte förekommer någon handel mellan de stater som är parter därtill.

74. Med hänsyn till den centrala ställning som skyddet för immateriella rättigheter intar i utbytet av varor och tjänster i allmänhet och i kampen mot illegal handel i synnerhet, är det huvudsakliga syftet med bestämmelserna i utkastet till den reviderade överenskommelsen således att underlätta och reglera handeln mellan de stater som är parter till Lissabonöverenskommelsen, och de kan således direkt och omedelbart påverka den handeln.

75. Jag anser inte att den omständigheten att det planerade frihandelsavtalet mellan unionen och Republiken Singapore (vilket har varit föremål för yttrande 2/15) – till skillnad från utkastet till den reviderade överenskommelsen som det angripna beslutet avser – är ett avtal vars syfte och mål är att "upprätta ett frihandelsområde" och att "liberalisera och ... underlätta handel och investeringar mellan parterna"³⁴ hindrar att domstolens resonemang i fråga om bestämmelser om geografiska beteckningar i det avtalet kan tillämpas analogt inom ramen för förevarande talan.

76. Det verkar nämligen inte som om domstolen i de delar av sitt resonemang som jag har nämnt ovan har lagt någon betydande vikt vid konstaterandet att bestämmelserna om geografiska beteckningar ingår som en del i ett frihandelsavtal. Det förhållandet att bestämmelser som syftar till att säkerställa ett ömsesidigt skydd för geografiska beteckningar ingår i den typen av avtal påvisar vidare under alla omständigheter, av sig själv och oavsett vad ett sådant internationellt avtal har för beskaffenhet eller hur det benämns, att det finns en stark koppling mellan det skyddet och utvecklingen av den internationella handeln.

77. Jag bestrider inte heller att immaterialrätten, genom att skydda know-how, i huvudsak är ägnad att uppmuntra kreativ verksamhet. Syftet med de geografiska beteckningarna är närmare bestämt att, såsom rådet mycket riktigt har förklarat i sitt yttrande, bevara traditionella kunskaper, kulturella uttryck och särskilda tillverkningsstekniker, samt att säkerställa att konsumenterna får pålitlig information om de aktuella varornas kvalitet.

78. Det förhåller sig dock så, att i och med att sådana immateriella rättigheter skyddas genom en revidering av ett internationellt avtal, såsom Lissabonöverenskommelsens är dess raison d'être nära anknutet till de handelsförbindelser som de fördragsslutande parterna till ett sådant avtal har med varandra och till nämnda parters avsikt att utveckla sådana förbindelser.

³³ Se, bland annat, analogt, dom av den 12 maj 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia och ERS (C-347/03, EU:C:2005:285, punkt 81).

³⁴ Se punkt 32 i yttrande 2/15.

79. Jag anser således att inrättandet av ett system för skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, för var och en av de fördragsslutande parterna till Lissabonöverenskommelsen, först och främst motiveras av avsikten att exportera know-how genom att säkerställa att den kunskapen inte tillämpas felaktigt. Huvudsyftet med det skydd som följer av ett internationellt avtal, såsom Lissabonöverenskommelsen och utkastet till den reviderade överenskommelsen, är således att på ett lojalt sätt utveckla handeln mellan de fördragsslutande parterna, varvid skyddet för know-how är en förutsättning för den utvecklingen och inte en målsättning i sig.

80. Rådet tycks enligt min mening blanda ihop målet med unionsrättens materiella bestämmelser som reglerar beviljandet av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar och det mål som eftersträvas med det internationella systemet för ömsesidigt skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar som avses i utkastet till den reviderade överenskommelsen.

81. Att bevilja en produkt en geografisk beteckning som har en koppling till dess ursprung och tillverkningsätt innebär att man erkänner en produkts särskilda egenskaper. Den geografiska beteckningen ökar marknadsvärdet på de produkter som omfattas därav genom att det säkerställs att deras särskilda egenskaper särskiljer dem från andra liknande produkter. Sådana egenskaper ger produkterna stor exportpotential. Inrättandet av ett internationellt system för ömsesidigt skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar innebär att de produkter som omfattas därav kan marknadsföras på internationell nivå utan risk för att deras anseende utnyttjas. Genom att säkerställa att internationell handel inte skadar kvalitetstecknen bidrar således inrättandet av ett sådant system till att gynna handeln med sådana produkter. Skyddet bidrar dessutom till att öka produkternas renommé och således till att öka efterfrågan av produkterna hos konsumenterna, samt till att uppmuntra de näringsidkare som tillverkar dem att exportera dem till stater som är parter till Lissabonöverenskommelsen.

82. Utkastet till den reviderade överenskommelsen kan härvidlag anses ha en särskild koppling till handel, eftersom det i huvudsak är avsett att underlätta och reglera handeln och eftersom det även kan anses att det direkt och omedelbart påverkar handeln.

83. Det har i detta hänseende föga betydelse att det vare sig i det angripna beslutet eller i utkastet till den reviderade överenskommelsen, lika lite som i Lissabonöverenskommelsen, inte uttryckligen anges att de har till syfte att främja, underlätta eller reglera internationell handel. Det förhållandet att det inte finns någon sådan angivelse gör nämligen inte att det går att bortse från att det finns en särskild koppling – vilket styrks av prövningen av innehållet i utkastet till den reviderade överenskommelsen och det sammanhang i vilket det ingår – mellan inrättandet av ett internationellt system för ömsesidigt skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar mellan de fördragsslutande parterna till Lissabonöverenskommelsen, å ena sidan, och utvecklingen av internationell handel mellan nämnda parter, å andra sidan.

84. I motsats till vad den materiella rättsgrunden, med stöd av vilken det angripna beslutet har antagits, antyder, är inte syftet med inrättandet av ett internationellt system för ömsesidigt skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar inom en grupp av medlemsstater – såsom det som det angripna beslutet avser – att tillnärma medlemsstaternas lagstiftning i syfte att upprätta den inre marknaden och få den att fungera, i enlighet med det som föreskrivs i artikel 114.1 FEUF. Huvudintresset är ett annat och det är den rättsgrund som reglerar de yttre aspekterna av unionens handlande som är relevant, vilken i förevarande fall är artikel 207 FEUF.

85. Det ska dessutom påpekas att det för att avgöra huruvida ett internationellt avtal avser "handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter" i den mening som avses i artikel 207.1 FEUF och således omfattas av unionens handelspolitik, enligt mig inte är avgörande inom vilken institutionell ram som avtalet har förhandlats fram. För att omfattas av nämnda politik krävs i

synnerhet inte, såsom även framgår av domstolens praxis,³⁵ att avtalet har förhandlats fram inom ramen för WTO eller mer generellt inom en fastställd institutionell ram. Härav följer att vid sidan av bilaterala handelsavtal som förhandlats fram av unionen och multilaterala avtal som förhandlats fram inom ramen för WTO eller andra internationella organisationer så kan unionens förhandlingar avseende "handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter" i den mening som avses i artikel 207.1 FEUF, såsom de som rör skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, föras inom ramen för WIPO.

86. Jag delar inte heller rådets argument om att angivandet av artikel 114 FEUF som materiell rättsgrund – förutsatt att det antas att den är felaktig – endast utgör ett formfel som inte kan medföra att det angripna beslutet ogiltigförklaras. Valet av artikel 207 FEUF som rättsgrund till en unionsrättsakt medför särskilda processuella följder i samband med förhandlingar och ingående av avtal med ett eller flera tredjeländer eller internationella organisationer. Det preciseras nämligen i artikel 207.3 FEUF att artikel 218 FEUF ska tillämpas i detta fall "om inte annat följer av de särskilda bestämmelserna" i artikel 207 FEUF. Till exempel ska således de förhandlingar som förs av kommissionen, såsom även uttryckligen föreskrivs i artikel 3 i kommissionens rekommendation, ske i samråd med den särskilda kommitté som föreskrivs i artikel 207.3 FEUF. Redan det faktum att det finns sådana särskilda bestämmelser – varigenom förfarandet för förhandlingar och ingående av avtal som omfattas av den gemensamma handelspolitiken särskiljs från det förfarande som enligt artikel 218 FEUF är tillämpligt på andra typer av internationella avtal – gör att det är nödvändigt att ange den korrekta rättsgrunden, vilket i förevarande fall är artikel 207 FEUF.

87. Jag finner med anledning av det ovan anförda att det angripna beslutet syftar till att uppnå ett mål som har en särskild koppling till den gemensamma handelspolitiken, vilket medför att det ska antas med stöd av den rättsgrund som artikel 207 FEUF utgör. Detta innebär dessutom att det angripna beslutet enligt artikel 3.1 e FEUF tillhör ett område som faller inom unionens exklusiva befogenhet.

88. Härav följer att talan, enligt mig, ska vinna bifall såvitt avser den första grundens första del som åberopats av kommissionen, och således ska det angripna beslutet ogiltigförklaras. Det finns härmed, såsom har påpekats ovan, ingen anledning att pröva den första grundens andra del och den andra grunden, vilka har åberopats av kommissionen till stöd för sin talan.

89. Angående den andra grunden ska det tilläggas att en prövning därav framstår som än mindre nödvändig eftersom de bestämmelser om förfarandet, som anges i det angripna beslutet, avseende förhandlingen om utkastet till den reviderade överenskommelsen under alla omständigheter måste anses vara fel från början, då det beslutet inte har antagits med stöd av artikel 207 FEUF och då det således inte iakttar de särskilda förfarandebestämmelser som föreskrivs i den artikeln.

90. Jag föreslår slutligen att domstolen ska fastställa att verkningarna av det angripna beslutet ska kvarstå till dess att en ny unionsrättsakt som ska ersätta detsamma träder i kraft.

V. Rättegångskostnader

91. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

³⁵ Se dom av den 12 maj 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia och ERS (C-347/03, EU:C:2005:285), och dom av den 22 oktober 2013, kommissionen/rådet (C-137/12, EU:C:2013:675).

92. Republiken Tjeckien, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Ungern, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Portugal, Republiken Slovakien, Förenade kungariket samt parlamentet ska i enlighet med artikel 140.1 i rättegångsreglerna bära sina rättegångskostnader.

VI. Förslag till avgörande

93. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen beslutar följande:

- 1) Det beslut som fattades av Europeiska unionens råd den 7 maj 2015 om bemyndigande att inleda förhandlingar om en reviderad Lissabonöverenskommelse om ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, i den del som angår frågor som omfattas av Europeiska unionens befogenhet, ogiltigförklaras.
- 2) Verkningarna av det beslutet ska kvarstå till dess att en ny unionsrättsakt som ska ersätta detsamma träder i kraft.
- 3) Rådet ska ersätta rättegångskostnaderna.
- 4) Republiken Tjeckien, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Ungern, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Portugal, Republiken Slovakien, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland samt Europaparlamentet ska bära sina rättegångskostnader.